

DENÍK VÍKEND

1. Matematika mi nešla, tak jsem se stal umělcem

13.05.2023 Deník Víkend - GABRIELA KOVAŘÍKOVÁ
strana: 12 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: divadle; moravskoslezském; Národním; Ostravě

MARIAN VOJTKO

Marian Vojtko patří v současné době k nejobsazovanějším a nejoblíbenějším muzikálovým umělcům. "Muzikálů mám odehráno nejméně ze všech svých kolegů!" ostatně sám říká. V březnu tento bodrý rodák z Banské Bystrice oslavil padesátiny, kterým zasvětil celý letošní rok. Zlatým hřebem jeho aktivit - vedle hojného účinkování s uskupením 4 Tenoři - bude jeho narozeninové gala, které se v říjnu odehraje v pražské hale O2 universum.

- Už jako dítě jste měl loženo, že z vás bude umělec? Měl jste k tomu rodinné předpoklady?

Ani ne, rodiče se mnou napřed vystřídali všechny možné sporty - fotbal, hokej, plavání, asi pět let jsem závodně lyžoval... V té době jsem rozbil snad stovky termosek, naši do nich opravdu hodně investovali. Zároveň jsem se učil hrát na housle a taky jsem tancoval ve folklorním souboru. A o pauzách, když se holky převlékaly do krojů, jsem zpíval. Tam si všimli, že mi to docela jde. Na to konto se rodiče rozhodli, že mě místo sportu dají na zpěv, byl jsem tehdy v páté třídě základní školy. Nikdy bych si ale nepomyslel, že ze mě jednou bude zpěvák. Až gymnázium ukázalo, že nejsem zdatný v matematice a fyzice, takže jsem se rozhodl pro uměleckou dráhu.

- Jste jedináček?

Mám o sedm let starší sestru, která mě jako malého kluka vodila do školy a hodně si se mnou vytrpěla, protože jsem byl zlé dítě. Tahal jsem tašky po blátě, čerstvě vypranou bílou košili jsem měl jako psa, takže ségra pořád plakala, strašně jsem ji drtil. Rodiče jí asi museli dávat větší kapesné, aby to se mnou vydržela. Zároveň to byla a je moje láska - nebýt jí, tak asi skončím špatně.

- Jaká byla vaše cesta z rodné Banské Bystrice do Bratislavy?

Po gymnáziu jsem chtěl studovat zpěv na vysoké škole, ale když jsem tam byl na přezpívání, řekli mi, že ještě nemám úplně zmutovaný hlas, takže jsem nastoupil na konzervatoř v Žilině. Vzali mě rovnou do druhého ročníku, což bylo dobře, protože už jsem tam neměl předměty, ze kterých jsem maturoval, ale jen ty odborné - dějiny hudby, teorie hudby a zpěv, který jsem nikdy nevynechal. Až po třech letech strávených na konzervatoři jsem udělal zkoušky na Vysokou školu múzických umění v Bratislavě, kde si mě vzala pod křídla paní profesorka Eva Blahová. Vydobyla ze mě, co se dalo. No a potom, to bylo v roce 1998, přijel na Slovensko muzikál Dracula, do kterého jsem dělal konkurz. Přijali mě a tam začala moje muzikálová kariéra.

- Bylo to momentální rozhodnutí?

Na ten konkurz jsem šel díky zmiňované paní profesorce. Říkala mi: "Tuším, že nebudeš operní pěvec, budeš muzikálová hvězda." Ona je zároveň numeroložka, předurčila mi věci, které se opravdu vyplnily. Věřím jí a jsem vděčný, že mě vedla, protože jsem byl opravdu "exot". Nosil jsem náušnice, károvaná saka, dlouhé vlasy, kozačky, vždycky jsem vyčníval z davu. Pořád mi opakovala: "Operní pěvec musí být spořádaný, musí dodržovat hlasovou hygienu, denně cvičit, minimálně čtyři až šest hodin!" Tak přesně tohle se mi dělat nechťelo, ale nakonec jsem na to přistoupil. Posléze mi paní profesorka řekla, že nikdy není na škodu se ještě dovzdělat, protože člověk nikdy neví, jak dlouho bude moct zpívat. Zase jsem ji poslechl a brzy ze mě bude doktor umění. Takže už nebude jenom doktor František Janeček, ale i doktor Marian Vojtko.

- Myslíte na zadní vrátka, ale vlastně už nějakou dobu působíte i jako pedagog...

Ano, vyučuju na Pražské konzervatoři. Tím, že jsem mezi mladými lidmi, jsem omládl. A názory, které se mnou sdílejí, jsou dobré pro můj rozhled v tom smyslu, že vnímám hudbu, která se teď hraje. Studenti mi dávají kopanec do toho mého klasického operního a muzikálového světa.

- Ještě se vrátíme k Draculovi. Byl to Karel Svoboda, který vás pak pozval do Prahy?

Byl, ale ještě větší slovo v tom měl choreograf Richard Hes, se kterým jsme se v Bratislavě docela skamarádili. Všiml si, že ve mně něco je, a s Karlem Svobodou se domluvili, že musím přijít do Prahy a uspět. V roce 2000 jsem dělal konkurz do muzikálu Monte Cristo, na moji roli tam bylo asi padesát adeptů. První píseň jsem zazpíval špatně, měl jsem trému, klepal se mi hlas, popletl jsem si texty, takže můj výkon nevyzněl tak, jak mě znali z Draculy. Chtěl jsem odejít, ale oni mě zastavili. Richard Hes na mě křičel, stejně tak

režisér Bednárík... Dostal jsem prostě strašnou táfku. Řekli, že jestli zase zazpívám špatně, tak už od nich nikdy v životě nedostanu šanci. To byl nůž na krk. Takže jsem se zasnazil a oni: "No vidíš, teď to bylo mnohem lepší. Děkujeme a můžeš jít." A jak jsem byl úplně mimo, zabloudil jsem v zákulisí, pořád jsem se tam motal. Díky tomu jsem slyšel, jak se o mně baví: "Ten Vojtko je docela dobrý, zazpíval to konečně tak, jak jsme očekávali, tak ho vezmeme." Byl jsem strašně šťastný.

- Od té doby jste šel z jedné muzikálové role do druhé. Zároveň jste ale zpíval i operu. Co to pro vás znamenalo? Jaký rozdíl v tom je z pohledu pěvecké techniky?

Velký. Byl jsem stálým hostem opery v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**, což byla velká škola, zároveň jsem zpíval v operetách *Polská krev*, *Čardášová princezna* a *Mam'zelle Nitouche* v Hudebním divadle Karlín.

Zásadní rozdíl v muzikálovém, operetním a operním zpívání je v tom, že muzikály a operety se zpívají na mikroporty. Je to dobré v tom, že si člověk může ulevit, když mu třeba není zrovna dobře, zvukař mu prostě přidá na síle hlasu a tím pádem se nemusí tolik trápit. V opeře to ale nejde. Pěvecká technika musí být perfektní, pokud chcete v opeře uspět.

- Minule jste mi říkal, že jste člověk, který se dokáže i pohádat s tvůrci, nenecháte si všechno líbit... Platí to stále?

Určitě. Jsem strašně líný člověk, texty se vždycky učím na poslední chvíli. A jak jsem velký chlap a režiséři většinou malí, tak jsem si na ně vždycky dovolil. Ale jakmile nastaly konečné fáze zkoušek a generálky, všechno jsem uměl. S každým režisérem jsem se nějak pochytal, ale nebylo to vždycky vůči mé osobě. Mně třeba i vadí, že se někdo vozí po nějakém kolegovi. Takže jsem takový obhájce těch, kteří jsou "bičováni". Ale vždycky to dobře dopadlo. Křičeli jsme na sebe, pak jsme si spolu dali v divadelním baru panáka, a tím se všechno urovnalo. Dodneška jsem s každým režisérem či producentem velký kamarád. Ale vybudovat si vlastní vztahy a uměleckou autoritu je náročné. Dovolím si tvrdit, že se mi to docela povedlo.

- Který ze všech muzikálů, co máte na kontě, vás nejvíc bavil?

Dracula byl zásadní, to je jasné. Ale přišel rok 2004 a muzikál *Jekyll & Hyde*, na který jsem se byl podívat v Německu. Tehdy mi spadla brada, čuměl jsem jak blázen. Museli mě z toho divadla vyhodit, nedokázal jsem uvěřit tomu, že se tak dobře dá dělat umění. *Jekyll & Hyde* je schizofrenní role, ve které se snoubí dobro i zlo. Já jsem se samozřejmě našel v tom zlu, ten dobrý mi moc nešel. Ve stejném období byl krásný i muzikál *Tři mušketýři* v Divadle Broadway, kde mi svěřili úlohu kardinála. To byl další takový sviňák... Ale zlatým hřebem je pro mě *Fantom opery*, v němž jsem si užil zabíjení, rozpolcené povahy a na konci i toho zklamání. Viděl jsem i na lidech, že tento muzikál je to, co chtějí vidět. Má všechno - dobrou hudbu, dobrý příběh, dobré zpívání.

- Máte obrovský fanklub. Jak si s tím poradíte?

Je to někdy těžké, ale samozřejmě jsem za něj rád. Když jsem přijel do Prahy, nikdo mě neznal. Po představeních pak začaly chodit fanynky, napřed dvě, čtyři, šest, osm, deset... A teď jsou jich stovky. Máme spolu hezké vztahy, teď pro ně chystám i narozeninový den, kde si zazpíváme, opečeme buřty, prostě si užijeme odpoledne. Těším se, i když vím, že to bude náročné, protože jich přijdou třeba dvě stovky. S každou z nich musíte promluvit, vyfotit se, bude to obrovský výcuc energie, takže pak budu asi dva dny jenom spát. Rodiče mě učili, že co dáváš, to dostáváš. Je to tak, zažívám to v podobě potlesku, který se nikdy neomrzí.

- Váš fanklub tvoří výhradně dámy?

Většinou ano, ale musím říct, že díky koncertům s uskupením 4 Tenoři se ukazuje, že chlapů v publiku přibývá. Na začátku bylo devadesát procent ženských, teď už je šedesát procent ženských na čtyřicet procent chlapů. Nejdřív jen tak sedí, čekají, raději by byli na fotbale nebo na pivu, ale na konci všichni stojí a tleskají. Je to pro mě známka toho, že to se 4 Tenory děláme s láskou a dobře.

- Jak jste se vlastně dali dohromady?

V roce 2018 jsme poprvé vystoupili na koncertu Proms Gala - pocta muzikálům, který organizoval producent Janis Sidovský. Tehdy jsme zpívali písničku *To je ta chvíle* z muzikálu *Jekyll & Hyde*. Dirigentem byl maestro Marcello Rota, který pak řekl, že nám to ladí a že bychom měli ve společném zpívání pokračovat. Nikdy předtím jsem si nepomyslel, že bych byl s někým v nějakém seskupení - možná se ženskou, ale ne s chlapem, protože to je konkurence, to není dobré. Říkal jsem si, že zkusím jeden dva kšefty, ale ve skutečnosti chci být sólový zpěvák. Nakonec jsme se uchytili a s Janisem Sidovským jsme vymysleli ještě další a další koncerty. Stalo se z nás kvarteto dobrých kamarádů, byl by životní omyl ho rozbít, protože lidé nás chtějí a my chceme posluchače. Takže jsme na správné cestě.

- Koncertů máte požehnaně. Jak to vlastně vypadá, když spolu čtyři chlapi, s producentem pět, tráví čas na jevišti a na cestách?

V jeden den máme i dva koncerty, ale to je jen omezeně, takže je to náročné, zejména časově. Jsou dny, kdy jsme různě po republice, a to pak máme společné večere, rozebíráme to které vystoupení... Stmelující prvek je Janis, který vždycky jakýkoli zárodek rozepře utne hned na začátku. Každý v kvartetu máme své místo. Honza Kříž je klidný člověk, ničím ho nevytočíte, já jsem zase temperamentní a hned vybuchnu, takže mě Honza zaručeně uklidní. Michal Bragagnolo je benjamínek, ten musí ještě poslouchat. A Pavel Vítek je náš starší brácha, kterému dáme vždycky za pravdu. Máme to vyvážené, takže není problém. Každý akceptuje výlevy toho druhého.

- Nedávno jste oslavil padesátiny. Prožíval jste to nějak, nebo podle vás řeší věk spíš ženy?

Já jsem ho taky řešil. Dřív jsem se smál klukům, jako jsou Dan Hůlka a Pepa Vojtek, kteří jsou o něco starší, připadalo mi, že jsou důchodci. A najednou to potkalo i mě. Říkali mi: "Vítej v klubu. Už jsi taky důchodce, už se nesměješ, co?" Je fakt, že pětka na začátku nevypadá dobře, ale zase ty zkušenosti a rozum jsou už jiné. Je to o tom, abych si řekl, co dál? Nemám děti, ale chtěl bych je mít. Zatím se to nepovedlo. Střídal jsem přítelkyně a byl jsem názoru, že ani jedna není ta pravá, aby se mnou mohla sdílet dítě. Nejsem úplně pro svatbu, protože u známých často vidím, že napřed prožívají lásku jako trám, vezmou se, pak se hádají, rozvádějí a perou o majetek. Celé se to pak řeší v bulváru, je to strašné a nedůstojné. Takto si každý sbalí to svoje a je to hotové. Mí rodiče si myslí opak, ti by chtěli svatbu a děti už dávno, ale já si myslím, že co má být, bude. Dejme tomu čas. Poprvé jsem dovolil, aby se mnou někdo bydlel, takže se současnou přítelkyní trochu bojujeme. Tolerance musí být. No a ta padesátka... Když chce být člověk v divadelním umění pořád dobrý, tak se o sebe musí starat. Životospóra se musí změnit, žádné večírky, organismus je třeba šetřit. A taky je načase chodit i do posilovny. O to se začínám starat ve fitku v Aquapalace a doufám, že budu na další role vypadat ještě dobře.

- V říjnu vás čeká narozeninové gala v O2 universu. Jak bude vypadat?

Oslavy narozenin jsem započal u blízkých známých ve Valtickém Podzemí, ve sklípku na Moravě, kde mám svůj vinný box. Tam je oáza klidu. Když mi je špatně, tak zavolám klukům: "Připravte mi nějaké dobré víno a jedu tam. Musím si vyčistit hlavu." Je to kilometr katakomb vinných sklípků, vždycky mě uvítají jako vlastního, piju tam Annovino a je mi fajn. Hotová očista duše. Další oslavy budou průběžně, ale na říjnové O2 universum se opravdu moc těším. Myslím, že to bude velká pyrotechnická show s velkými projekcemi, nad kterou převzal záštitu můj kamarád a producent Tomáš Ságl. Budou tam hosté jako Eva Urbanová, Monika Absolonová, Tereza Mátlová, Michaela Gemrotová, zlatým hřebem bude vystoupení 4 Tenorů s velkým orchestrem. Co do programu, půjde o žánrový mix, myslím, že si každý divák přijde na své. Bude to vrchol mého účinkování.

- Kromě toho všeho se ještě zabýváte kosmetikou a malováním... Co vás k tomu přivedlo?

Malováním jsem se začal intenzivně zabývat za covidu, protože nebylo co dělat. Vedla mě kamarádka a lektora Markéta Grimaux. Začátky byly těžké, polámal jsem několik štětců, házel se vším o zem a odcházel jsem... Naštěstí je Markéta klidná a dala to se mnou. Musím říct, že to je další duševní relaxace, když si pustíme nějakou hudbu a dvě hodiny nepromluvíme a jen malujeme. Chystám i vernisáž, ale ještě musím pár obrazů dodělat. V covidové krizi mě navíc známí přemluvili, že spustíme výrobu kosmetických výrobků pod značkou Mariano Cosmetics. Šlapalo to, ale vlastně se ukázalo, že nemám čas a peníze na jejich propagaci, takže jsem se zase začal naplno věnovat umění.

- Jste člověk, jemuž je vlastní humor. Je přímo z vás, nebo se k němu musíte nutit?

Ano, myslím, že vážní lidé se mají strašně špatně a nemají zajímavý život. Osobně vždycky všechno otáčím v legraci, dělám si ji i sám ze sebe. Myslím, že se mnou není nikdy nuda. Jsem rád, že žiju tento život, protože kdybych byl vážný, tak tohle umění nemůžu dělat. Říkáme si, že každý jsme svým způsobem blázen, takže ten blázen já opravdu jsem. Protože do umění to patří. A ještě být vtipný blázen, to jsem přesně já.

BYL JSEM OPRAVDU "EXOT". NOSIL JSEM NÁUŠNICE, KÁROVANÁ SAKA, DLOUHÉ VLASY, KOZAČKY, VŽDYCKY JSEM VYČNÍVAL Z DAVU.

DOVZDĚLÁVÁM SE, PROTOŽE NIKDY NEVÍTE, KDY BUDETE MUSET SKONČIT. BRZY ZE MĚ BUDE DOKTOR UMĚNÍ. TAKŽE UŽ NEBUDEI JENOM DOKTOR FRANTIŠEK JANEČEK, ALE I DOKTOR MARIAN VOJTKO.

MARIAN VOJTKO

Marian Vojtko začal své muzikálové působení dílem S. Sondheima A Little Night Music. Během studií úspěšně absolvoval konkurz na Svobodův muzikál Dracula, kde v prvním i druhém uvedení zpíval role Kněze a Stevena. Ve slovenském nastudování Landova muzikálu Krysař ztvárnil titulní roli Krysaře a v Pomádě roli Anděla. Úspěch na pražské muzikálové scéně mu poprvé přinesla alternace titulní role hraběte Monte Crista ve stejnojmenném muzikálu Karla Svobody. Od února 2010 vystupoval v hlavní roli velkolepého muzikálu Zdeňka Bartáka Baron Prášil v Divadle Hybernia. Za roli Barona Prášila získal Cenu Thálie 2010. Největší úspěch mu však zatím přinesla hlavní dvojrole v broadwayském muzikálu Jekyll & Hyde od skladatele Franka Wildhorna, uváděném v Hudebním divadle Karlín. Samotný autor označil Mariana Vojtka jako jednoho z nejlepších představitelů této dvojrole na světě.

FOTO: POUŽITO SE SVOLENÍM MARIANA VOJTKA

ROZHOVOR

MARIAN VOJTKO

Matematika mi nešla, tak jsem se stal umělcem

TEXT: GABRIELA KOVÁŘIKOVÁ
FOTO: POUŽITO SE SOUHLASEM
MARIANA VOJTKA

Už jako dítě jste měl loženo, že z vás bude umělec? Měl jste k tomu

rodinné předpoklady?

Ani ne, rodiče se mnou například vystřídalí všechny možné sporty - fotbal, hokej, plavání, asi pět let jsem závodně lyžoval... V té době jsem rozbil snad stovky termosek, naši do nich opravdu hodně investovali. Zároveň jsem se učil hrát na housle a taky jsem tancoval ve folklorním souboru. A o pauzách, když se holky převlékaly do krojů, jsem zpíval. Tam si všiml, že mi to docela jde. Na to konto se rodiče rozhodli, že mě místo sportu dají na zpěv, byl jsem tehdy v páté třídě základní školy. Nikdy bych si ale nepomyslel, že ze mě jednou bude zpěvák. Až gymnáziium ukázalo, že nejsem zdatný v matematice a fyzice, takže jsem se rozhodl pro uměleckou dráhu.

Jste jedináček?

Mám o sedm let starší sestru, která mě jako malého kluka

Marian Vojtko patří v současné době k nejobsazovanějším a nejoblíbenějším muzikálovým umělcům. „Muzikálu mám odehráno nejvíc ze všech svých kolegů!“ ostatně sám říká. V březnu tento bodrý rodák z Banské Bystrice oslavil padesátiny, kterým zasvětil celý letošní rok. Zlatým hřebem jeho aktivit – vedle hojného účinkování s uskupením 4 Tenoři – bude jeho narozeninové gala, které se v říjnu odehraje v pražské hale O₂ universum.

...

vodila do školy a hodně si se mnou vytrpěla, protože jsem byl zlé dítě. Tahal jsem tašky po blátě, čerstvě vypranou bílou košili jsem měl jako psa, takže ségra pořád plakala, strašně jsem ji dřtil. Rodiče jí asi museli dávat větší kapesné, aby to se mnou vydržela. Zároveň to byla a je moje láska - nebýt jí, tak asi skončím špatně.

Jaká byla vaše cesta z rodné Banské Bystrice do Bratislavy?

Po gymnáziu jsem chtěl studovat zpěv na vysoké škole, ale když jsem tam byl na přezpívání, řekli mi, že ještě nemám úplně zmutovaný hlas, takže jsem nastoupil na konzervatoř v Žilině. Vzali mě rovnou do druhého ročníku, což bylo dobře, protože už

jsem tam neměl předměty, ze kterých jsem maturoval, ale jen ty odborné - dějiny hudby, teorie hudby a zpěv, který jsem nikdy nevynechal. Až po třech letech strávených na konzervatoři jsem udělal zkoušky na Vysokou školu múzických umění v Bratislavě, kde si mě vzala pod křídla paní profesorka Eva Blahová. Vydobyla ze mě, co se dalo. No a potom, to bylo v roce 1998, přijel na Slovensko muzikál Dracula, do kterého jsem dělal konkurz. Přijali mě a tam začala moje muzikálová kariéra.

Bylo to momentální rozhodnutí?

Na ten konkurz jsem šel díky zmiňované paní profesorce. Říkala mi: „Tuším, že nebudeš operní pěvec, budeš muzikálová

hvězda.“ Ona je zároveň numeroložka, předurčila mi věci, které se opravdu vyplnily. Věřím jí a jsem vděčný, že mě vedla, protože jsem byl opravdu „exot“. Nosil jsem náušnice, károvaná saka, dlouhé vlasy, kozačky, vždycky jsem vyčníval z davu. Pořád mi opakovali: „Operní pěvec musí být spofádaný, musí dodržovat hlasovou hygienu, denně cvičit, minimálně čtyři až šest hodin!“ Tak přesně tohle se mi dělat nechťelo, ale nakonec jsem na to přistoupil. Posléze mi paní profesorka řekla, že nikdy není na škodu se ještě dozvědět, protože člověk nikdy neví, jak dlouho bude moct zpívat. Zase jsem ji poslechl a brzy ze mě bude doktor umění. Takže už nebude jenom doktor František Janeček, ale i doktor Marian Vojtko.

Myslíte na zadní vrátka, ale vlastně už nějakou dobu působíte i jako pedagog...

Ano, vyučuju na Pražské konzervatoři. Tím, že jsem mezi mladými lidmi, jsem omládl. A názory, které se mnou sdílají, jsou dobré pro můj rozhled v tom smyslu, že vnímám hudbu, která se teď hraje. Studenti mi dávají kopanec do toho mého klasického operního a muzikálového světa.

ROZHOVOR

PĚT LET JSEM ZÁVODNĚ LYŽOVAL. ZÁROVEŇ JSEM SE UČIL HRÁT NA HOUSLE A TAKY JSEM TANCOVAL VE FOLKLORNÍM SOUBORU. O PAUZÁCH, KDYŽ SE HOLKY PŘEVLEKALY DO KROJŮ, JSEM

ZPÍVAL. TAM SI VŠIMLI, ŽE MI TO DOCELA JDE.

Ještě se vraťme k Draculovi. Byl to Karel Svoboda, který vás pak pozval do Prahy?

Byl, ale ještě větší slovo v tom měl choreograf Richard Hes, se kterým jsme se v Bratislavě docela skamarádili. Všiml si, že ve mně něco je, a s Karlem Svobodou se domluvili, že musím přijít do Prahy a uspět. V roce 2000 jsem dělal konkurz do muzikálu Monte Cristo, na moji roli tam bylo asi padesát adeptů. První píseň jsem zazpíval špatně, měl jsem trému, klepal se mi hlas, popletl jsem si texty, takže můj výkon nevyzněl tak, jak mě znali z Draculy. Chtěl jsem odejít, ale oni mě zastavili. Richard Hes na mě křičel, stejně tak režisér Bednárik... Dostal jsem prostě strašnou fafka. Řekli, že jestli zase zazpívám špatně, tak už od nich nikdy v životě nedostanu šanci. To byl nůž na krk. Takže jsem se zasnazil a oni: „No vidíš, teď to bylo mnohem lepší. Děkujeme a můžeš jít.“ A jak jsem byl úplně mimo, zabloudil jsem v zákulisí, pořádku jsem se tam motal. Díky tomu jsem slyšel, jak se o mně baví: „Ten Vojtko je docela dobrý, zazpíval to konečně tak, jak jsme očekávali, tak ho vezmeme.“ Byl jsem strašně šťastný.

Od té doby jste šel z jedné muzikálové role do druhé. Zároveň jste ale zpíval i operu. Co to pro vás znamenalo? Jaký rozdíl v tom je z pohledu pěvecké techniky?

Velký. Byl jsem stálým hostem opery v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, což byla velká škola, záro-

veň jsem zpíval v operetách Polská krev, Čardášová princezna a Mam'zelle Nitouche v Hudebním divadle Karlín. Zásadní rozdíl v muzikálovém, operetním a operním zpívání je v tom, že muzikály a operety se zpívají na mikrofony. Je to dobré v tom, že si člověk může ulevit, když mu třeba není zrovna dobře, zvukař mu prostě přidá na síle hlasu a tím pádem se nemusí tolik trápit. V opeře to ale nejde. Pěvecká technika musí být perfektní, pokud chcete v opeře uspět.

Minule jste mi říkal, že jste člověk, který se dokáže i pohádat s tvůrci, nenecháte si všechno líbit... Platí to stále?

Určitě. Jsem strašně líný člověk, texty se vždycky učím na poslední chvíli. A jak jsem velký chlap a režiséři většinou malí, tak jsem si na ně vždycky dovolil. Ale jakmile nastaly konečné fáze zkoušek a generálky, všechno jsem uměl. S každým režisérem jsem se nějak pochytil, ale nebylo to vždycky vůči mé osobě. Mně třeba i vadí, že se někdo vozí po nějakém kolegovi. Takže jsem takový obhájce těch, kteří jsou „bičováni“. Ale vždycky to dobře dopadlo. Křičeli jsme na sebe, pak jsme si spolu

jsem se byl podívat v Německu. Tehdy mi spadla brada, čuměl jsem jak blázen. Museli mě z toho divadla vyhodit, nedokázal jsem uvěřit tomu, že se tak dobře dá dělat umění. Jekyll & Hyde je schizofrenní role, ve které se snoubí dobro i zlo. Já jsem se samozřejmě našel v tom zlu, ten dobrý mi moc nešel. Ve stejném období byl krásný i muzikál Tři mušketýři v Divadle Broadway, kde mi světili úlohu kardinála. To byl další takový sviňák... Ale zlatým hřebem je pro mě Fantom opery, v němž jsem si užil zabíjení, rozpolcené povahy a na konci i toho zklamání. Viděl jsem i na lidech, že tento muzikál je to, co chtějí vidět. Má všechno - dobrou hudbu, dobrý příběh, dobré zpívání.

Máte obrovský fanklub. Jak si s tím poradíte?

Je to někdy těžké, ale samozřejmě jsem za něj rád. Když jsem přijel do Prahy, nikdo mě neznal. Po představeních pak začaly chodit fanynky, napřed dvě, čtyři, šest, osm, deset...

A teď jsou jich stovky. Máme spolu hezké vztahy, teď pro ně chystám i narozeninový den, kde si zazpíváme, opečeme buřty, prostě si užijeme odpovědně. Těším se, i když vím, že to bude náročné, protože jich přijdou třeba dvě stovky. S každou z nich musíte promluvit, vyfotit se, bude to obrovský výcvac energie, takže pak budu dva dny jenom spát. Rodiče mě učili, že co dáváš, to dostáváš. Je to tak, zažívám to v podo-

**BYL JSEM OPRAVDU „EXOT“.
NOSIL JSEM NÁUŠNICE,
KÁROVANÁ SAKA, DLOUHÉ
VLASY, KOZAČKY, VŽDYCKY
JSEM VYČNÍVAL Z DAVU.**

bě potlesku, který se nikdy neomrzí.

Váš fanklub tvoří výhradně dámy?

Většinou ano, ale musím říct, že díky koncertům s uskupením 4 Tenory se ukazuje, že chlapů v publiku přibývá. Na začátku bylo devadesát procent ženských, teď už je šedesát procent ženských na čtyřicet procent chlapů. Nejdřív jen tak sedí, čekají, raději by byli na fotbale nebo na pivu, ale na konci všichni stojí a tleskají. Je to pro mě známka toho, že se 4 Tenory děláme s láskou a dobře.

Jak jste se vlastně dali dohromady?

V roce 2018 jsme poprvé vystoupili na koncertu Proms Gala - pocta muzikálům, který organizoval producent Janis Sidovský. Tehdy jsme zpívali

dali v divadelním baru panáka, a tím se všechno urovnalo. Dodneška jsem s každým režisérem či producentem velký kamarád. Ale vybudovat si vlastní vztahy a uměleckou autoritu je náročné. Dovolím si tvrdit, že se mi to docela povedlo.

Který ze všech muzikálů, co máte na kontě, vás nejvíc bavil?

Dracula byl zásadní, to je jasné. Ale přišel rok 2004 a muzikál Jekyll & Hyde, na který

pisničku To je ta chvíle z muzikálu Jekyll & Hyde. Dirigentem byl maestro Marcello Rota, který pak řekl, že nám to ladí a že bychom měli ve společném zpívání pokračovat. Nikdy předtím jsem si nepomyslel, že bych byl s někým v nějakém seskupení - možná se ženskou, ale ne s chlapek, protože to je konkurence, to není dobré. Říkal jsem si, že zkusím jeden dva kšefty, ale ve skutečnosti chci být sólový zpěvák.

ROZHOVOR

Nakonec jsme se uchytili a s Janíšem Sidovským jsme vymysleli ještě další a další koncerty. Stalo se z nás kvarteto dobrých kamarádů, byl by životní omyl ho rozbít, protože lidé nás chtějí a my chceme posluchače. Takže jsme na správné cestě.

Koncertů máte pozehaně. Jak to vlastně vypadá, když spolu čtyři chlapi, s producentem pět, tráví čas na jevišti a na cestách?

V jeden den máme i dva koncerty, ale to je jen omezené, takže je to náročné, zejména časově. Jsou dny, kdy jsme různě po republice, a to pak máme společné večere, rozebíráme to které vystoupení... Stmelující prvek je Janis, který vždycky jakýkoli zárodek rozepře utne hned na začátku. Každý v kvartetu máme své místo. Honza Kříž je klidný člověk, ničím ho nevytočíte, já jsem zase temperamentní a hned vybuchnu, takže mě Honza zaručeně uklidní. Michal Bragagnolo je benjamínek, ten musí ještě poslouchat. A Pavel Vítek je náš starší brácha, kterému dáme vždycky za pravdu. Máme to vyvážené, takže není problém. Každý akceptuje výlevy toho druhého.

Nedávno jste oslavil padesátiny. Prožíval jste to nějak, nebo podle vás řeší věk spíš ženy?

DOVZDĚLÁVÁM SE, PROTOŽE NIKDY NEVÍTE, KDY BUDETE MUSET SKONČIT. BRZY ZE MĚ BUDE DOKTOR UMĚNÍ. TAKŽE UŽ NEBUDE JENOM DOKTOR FRANTIŠEK JANEČEK, ALE I DOKTOR MARIAN VOJTKO.

Já jsem ho taky řešil. Dřív jsem se smál klukům, jako jsou Dan Hůlka a Pepa Vojtek, kteří jsou o něco starší, připadalo mi, že jsou důchodci. A najednou to potkalo i mě. Říkali mi: „Vítej v klubu. Už jsi taky důchodce, už se nespěješ, co?“ Je fakt, že pětka na začátku nevypadá dobře, ale zase ty zkušenosti a rozum jsou už jiné. Je to o tom, abych si řekl, co dál? Nemám děti, ale chtěl bych je mít. Zatím se to nepovedlo. Střídal jsem přítelkyně a byl jsem názoru, že ani jedna není ta pravá, aby se mnou mohla sdílet dítě. Nejsem úplně pro svatbu, protože u známých často vidím, že napřed prožívají lásku jako trámu, vezmou se, pak se hádají, rozvádějí a perou o majetek. Celé se to pak řeší v bulváru, je to strašné a nedůstojné. Takto si každý sbalí to svoje a je to hotové. Mí rodiče si myslí opak, ti by chtěli svatbu a děti už dávno, ale já si myslím, že co má být, bude. Dejme tomu čas. Poprvé jsem dovolil, aby se mnou někdo bydlel, takže se současnou přítelkyní trochu bojujeme. Tolerance musí být. No a ta padesátka... Když chce být člověk v divadelním umění pořádně dobrý, tak se o sebe musí starat. Životospráva se musí změnit, žádné večírky, organizmus je třeba šetřit. A taky je načase chodit i do posilovny. O to se začínám starat ve fitku v Aquapalace a doufám, že budu na další role vypadat ještě dobře.

V říjnu vás čeká narozeninové gala v O₂ universu. Jak bude vypadat?

Oslavy narozenin jsem započal u blízkých známých ve Valtickém Podzemí, ve sklipku na Moravě, kde mám svůj vinný box. Tam je oáza klidu. Když mi je špatně, tak zavolám klukům: „Připravte mi nějaké dobré víno a jednu tam. Musím si vyčistit hlavu.“ Je to kilometr katakomb vinných sklípků, vždycky mě uvítají jako vlastního, piju tam Annovino a je

MARIAN VOJTKO

Marian Vojtko začal své muzikálové působení dílem S. Sondheima A Little Night Music. Během studii úspěšně absolvoval konkurz na Svobodův muzikál Dracula, kde v prvním i druhém uvedení zpíval role Kněze a Stevena. Ve slovenském nastudování Landova muzikálu Krysař ztvárnil titulní roli Krysaře a v Pomádě roli Anděla. Úspěch na pražské muzikálové scéně mu poprvé přinesla alternace titulní role hraběte Monte Crísta ve stejnojmenném muzikálu Karla Svobody. Od února 2010 vystupoval v hlavní roli velkolepého muzikálu Zdeňka Bartáka Baron Prášil v Divadle Hybernii. Za roli Barona Prášila získal Cenu Thálie 2010. Největší úspěch mu však zatím přinesla hlavní dvojrole v broadwayském muzikálu Jekyll & Hyde od skladatele Franka Wildhorna, uváděném v Hudebním divadle Karlín. Samotný autor označil Mariana Vojtka jako jednoho z nejlepších představitelů této dvojrole na světě.

mi fajn. Hotová očista duše. Další oslavy budou průběžné, ale na říjnové O₂ universum se opravdu moc těším. Myslím, že to bude velká pyrotechnická show s velkými projekcemi, nad kterou převzal záštitu můj kamarád a producent Tomáš Ságel. Budou tam hosté jako Eva Urbanová, Monika Absolonová, Tereza Mátllová, Michaela Gemrotová, zlatým hřebem bude vystoupení 4 Tenorů s velkým orchestrem. Co do programu, půjde o žánrový mix, myslím, že si každý divák přijde na své. Bude to vrchol mého účinkování.

Kromě toho všeho se ještě zabýváte kosmetikou a malováním... Co vás k tomu přivedlo?

Malováním jsem se začal intenzivně zabývat za covidu, protože nebylo co dělat. Vedla mě kamarádka a lektora Markéta Grimaux. Začátky byly těžké, polámal jsem několik štětců, házel se vším o zem a odcházel jsem... Naštěstí je Markéta klidná a dala to se mnou. Musím říct, že to je další duševní relaxace, když si pustíme nějakou hudbu a dvě hodiny nepromluvíme a jen malujeme. Chystám i vernisáž, ale ještě musím pár obrazů dodělat. V covidové krizi mě navíc známí přemluvili, že spustíme výrobu kosmetických výrobků pod značkou Mariano Cosmetics. Šlapalo to, ale vlastně se ukázalo, že nemám čas a buňky na jejich propagaci, takže jsem se zase začal naplno věnovat umění.

Jste člověk, jemuž je vlastní humor. Je přímo z vás, nebo se k němu musíte nutit?

Ano, myslím, že vážní lidé se mají strašně špatně a nemají zajímavý život. Osobně vždycky všechno otáčím v legraci, dělám si ji i sám ze sebe. Myslím, že se mnou není nikdy nuda. Jsem rád, že žiju tento život, protože kdybych byl vážný, tak tohle umění nemůžu dělat. Říkáme si, že každý jsme svým způsobem blázen, takže ten blázen já opravdu jsem. Protože do umění to patří. A ještě být vtipný blázen, to jsem přesně já.

